



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 600/2022-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 3/2017 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 3/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **410,26 eur** a zaplatiť ich jeho právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 3/2017 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“). V napadnutom konaní navrhuje okresnému súdu

prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 4 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 600/2022-15 z 3. novembra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 24. januára 2017 domáha proti žalovanej Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5 000 eur v súvislosti s ním namietaným zaobchádzaním, ktoré považuje za krajne neľudské, nehumánne, hrubé, kruté a ponižujúce (v rámci toho namietal jeho pripútanie o radiátor, očuchávanie jeho osoby vlčiakom, keď bol nahý, vykonanie zjavne nehumánnej eskorty v putách, ako aj „vláčenie“ jeho osoby po chodbách okresného súdu, keď bol spútaný „ako zvieru“, na pojednávanie 1. decembra 2014 vo veci sp. zn. 11 C 5/2012, pozn.).

3. K priebehu napadnutého konania sťažovateľ uviedol, že prvé pojednávanie bolo nariadené na 14. november 2018, z ktorého sa sťažovateľ ospravedlnil. Poukázal tiež na to, že v období od 28. novembra 2018 do 6. februára 2019 prekonal dva infarkty (s predpokladanou dobou liečenia 12 mesiacov a nutnosťou podrobiť sa dvom kúpeľným liečbam, pozn.). V ďalšom období boli termíny pojednávania zrušené z dôvodu zamedzenia šírenia ochorenia COVID-19. Vo veci sa konalo pojednávanie až 7. marca 2022, ktoré bolo odročené na 27. apríl 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta, že od podania žaloby (24. januára 2017, pozn.) okresný súd vo veci nekoná urýchlene a efektívne, že v jeho postupe možno badať nečinnosť. Porušenie práva na prerokovanie veci bez prietáhov vidí v tom, že okresný súd termín pojednávania nariadil až na 14. november 2018, teda po viac ako jednom roku a deviatich mesiacoch od podania žaloby (z ktorého sa však sťažovateľ ospravedlnil, pozn.). Zároveň namieta, že okresný súd mohol a mal počas núdzového stavu a trvania pandémie COVID-19 vyzvať sporové strany, aby sa vyjadrili, či súhlasia s konaním a pojednávaním v ich neprítomnosti. Pretože tak neurobil, podľa názoru sťažovateľa prispel k predĺženiu napadnutého konania. Argumentuje, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo v jeho veci rozhodnuté, pričom poukázal na to, že vec má pre neho mimoriadny význam (aj s poukazom na to, že sťažovateľ je invalidný dôchodca, pozn.). Namietal, že je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné, ak vec (napadnuté konanie, kompenzačné konanie, pozn.) nie je ani viac ako 5 rokov od podania žaloby riadne prejednaná a rozhodnutá ani len na súde prvej inštancie. Podotkol, že konanie je potrebné posudzovať ako celok, a tak poukázal aj na obdobie pred podaním žaloby, konkrétne na 2. marec 2015, keď sťažovateľ písomne požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na odškodnenie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa a prehľad procesných úkonov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr V 580/2022 doručenom ústavnému súdu 8. decembra 2022 v podstatnom uviedol, že nečinnosť okresného súdu v rámci napadnutého konania je možné konštatovať v období od 31. augusta 2017 do 13. novembra 2018, pričom ide o nečinnosť súvisiacu s fyzickou nemožnosťou sudcu vybavovať všetky pridelené veci priebežne vzhľadom na ich celkový počet. Poukázal tiež na to, že možnosť nariadenia pojednávania v danej veci bola značne ovplyvnená aj špecifickým obdobím spojeným so šírením ochorenia COVID-19, počas ktorého okresný súd fungoval v obmedzenom režime a v obmedzenom režime boli vykonávané pojednávania. Celkovú dĺžku napadnutého konania podľa okresného súdu ovplyvnila tiež náročnosť konania, pretože ide o spor týkajúci sa náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Poukázal zároveň aj na značnú fluktuáciu zamestnancov okresného súdu, ako aj sudcov, v dôsledku čoho dochádza opakovane k prerozdeľovaniu spisov.

5.1. Súčasťou doručeného vyjadrenia okresného súdu bolo aj vyjadrenie vo veci konajúcej zákonnej sudkyne, ktorá v podstatnom uviedla, že vo veci už bolo rozhodnuté, a to rozsudkom č. k. 6 C 3/2017 z 27. apríla 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), pričom spis bol po podaní odvolania sťažovateľom predložený 7. októbra 2022 odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Argumentovala, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až po pojednávaní konanom 7. marca 2022 a pred pojednávaním nariadeným na 27. apríl 2022, keď už bolo na základe vykonaného dokazovania zrejmé, že bude vo veci rozhodnuté rozsudkom. Poukázala tiež na neprimeraný počet pridelených vecí, ako aj na pretrvávajúcu nepriaznivú pandemickú situáciu počas priebehu napadnutého konania a na poddimenzovanosť obsadenia okresného súdu sudcami.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ sa na výzvu ústavného súdu zo 14. decembra 2022 k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 16. decembra 2022, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava podanej ústavnej sťažnosti a žiada jej vyhovieť.

III.3. Prehľad procesných úkonov:

7. Ústavný súd z obsahu okresným súdom zaslanej chronológie procesných úkonov vykonaných v rámci napadnutého konania zistil, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby podanej sťažovateľom na okresnom súde 24. januára 2017 (1. februára 2017 okresný súd vyzval žalovanú na vyjadrenie sa k žalobe, na ktorú žalovaná reagovala podaním okresnému súdu doručeným 17. februára 2017, a sťažovateľ 28. marca 2017 podal dupliku, pozn.). Následne okresný súd 21. júna 2017 zamietol spojenie vecí a 30. augusta 2017 podal žiadosť o pripojenie trestného spisu. Okresný súd 14. novembra 2018 nariadil pojednávanie na 8. apríl 2019 (ktoré bolo zrušené na žiadosť sťažovateľa z dôvodu jeho vážnych zdravotných problémov, pozn.). Z doručeného prehľadu procesných úkonov ďalej vyplýva, že okresný súd 12. apríla 2019 sporové strany vyzval, aby sa vyjadrili, či navrhujú konanie prerušiť s poukazom na zdravotný stav sťažovateľa (žalovaná podala vyjadrenie 26. apríla 2019, pozn.) a 13. mája 2019 adresoval sťažovateľovi výzvu,

či si ustanoví právneho zástupcu (28. mája 2019 okresný súd zamietol prerušenie konania, pozn.). Okresný súd 19. novembra 2019 nariadil pojednávanie na 15. január 2020 (ktoré bolo zrušené na základe ospravedlnenia sťažovateľa, pozn.) a na základe ďalšieho ospravedlnenia sťažovateľa zrušil aj následne nariadené pojednávanie na 27. apríl 2020. V poradí ďalšie pojednávania nariadené na 18. máj 2020 a 1. marec 2021 boli okresným súdom zrušené z dôvodu preventívnych opatrení proti šíreniu ochorenia COVID-19. Okresný súd 18. februára 2021 nariadil termín pojednávania na 7. marec 2022 (ktoré bolo po prejednaní veci odročené na 27. apríl 2022, pozn.) a na pojednávaní konanom 27. apríla 2022 bol vyhlásený rozsudok okresného súdu. Po podaní odvolania sťažovateľa bol spis 7. októbra 2022 predložený odvolaciemu súdu – krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania a chronológie procesných úkonov okresného súdu v rámci napadnutého konania predloženej ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 295/2019).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

12. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom okresného súdu alebo na ich vznik mal vplyv aj postup samotného sťažovateľa, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala povaha prejednávanej veci.

13. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právnej a skutkovej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že spory, ktorých predmetom je uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci (v tomto prípade sa sťažovateľ domáhal odškodnenia v súvislosti s vedením trestného konania

proti svojej osobe, pozn.), v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Okresný súd síce vo svojom vyjadrení argumentoval istou náročnosťou predmetného konania, avšak bližšie túto náročnosť nekonkretizoval. Ústavný súd tak v danom prípade nezistil zásadnú právnu či skutkovú náročnosť sporu, ktorá by bola sama o sebe spôsobilá ospravedlniť existenciu preťahov.

14. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že po zhodnotení priebehu napadnutého konania (na základe okresným súdom zaslanej chronológie priebehu napadnutého konania, pozn.) musí aj na strane sťažovateľa skonštatovať postup majúci za následok predĺženie trvania napadnutého konania. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že k opakovanému zrušeniu pojednávania došlo práve z dôvodu žiadostí sťažovateľa (primárne v dôsledku jeho nepriaznivého zdravotného stavu, pozn.). Zároveň z prehľadu procesných úkonov (ako ani z vyjadrení okresného súdu či samotného sťažovateľa, pozn.) ani nevyplýva, že by sa sťažovateľ aktívne dožadoval konania vo veci.

15. K tretiemu kritériu, a to postupu okresného súdu, je potrebné uviesť, že po preštudovaní okresným súdom predloženej chronológie procesných úkonov v rámci napadnutého konania ústavný súd v napadnutom konaní identifikoval primárne nečinnosť, ako aj nedostatočne efektívny postup okresného súdu.

16. Vo vzťahu ku konštatovanej nečinnosti okresného súdu je nutné poukázať najmä na obdobie od augusta 2017 do novembra 2018 (v zásade úplná nečinnosť presahujúca obdobie jedného roka, pozn.). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že predmetnú nečinnosť pripustil vo svojom vyjadrení aj okresný súd. Zároveň ústavný súd v postupe okresného súdu musí konštatovať aj jeho ďalšiu úplnú nečinnosť v trvaní jedného roka, a to v období po zrušení pojednávania pôvodne nariadeného na 1. marec 2021 do uskutočnenia pojednávania 7. marca 2022. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na to, že v rámci predmetného obdobia nečinnosti nebolo, najmä v období zlepšenej epidemiologickej situácie, vylúčené vykonávanie pojednávania, na čo mohol a mal okresný súd, najmä s poukazom na predmet napadnutého konania, prihliadnuť.

16.1. Na ťarchu okresného súdu je zároveň možné pričítať aj nie dostatočne efektívny postup vedenia konania primárne v priebehu roku 2019, avšak v tejto súvislosti bolo prihliadnuté aj na nutnosť zohľadniť v tom čase aktuálny zdravotný stav sťažovateľa. Na strane druhej neobstojí argumentácia sťažovateľa, že okresný súd mohol a mal počas núdzového stavu a trvania pandémie COVID-19 vyzvať sporové strany, aby sa vyjadrili, či súhlasia s konaním a pojednávaním v ich neprítomnosti. Je na posúdení súdu a zákonného sudcu, či je možné zvoliť takýto postup a či je nevyhnutné vo veci vykonať dokazovanie nariadením pojednávania. Okresný súd dospel k záveru o nutnosti vec prejednať na pojednávaní. Ústavný súd na tomto mieste dáva do pozornosti, že vzhľadom na existenciu objektívnej okolnosti (pandémia COVID-19, pozn.) v rozhodnom čase nezohľadnil na ťarchu okresného súdu zrušenie pojednávania nariadených na 18. máj 2020 a 1. marec 2021, ktoré boli zrušené práve v dôsledku prevencie pred šírením tohto ochorenia.

17. Ústavný súd zároveň v súvislosti s okresným súdom uvádzanými organizačno-personálnymi aspektmi (pretrvávajúca nadmerná zaťaženosť sudcov, ako aj ostatných zamestnancov okresného súdu, značná fluktuácia zamestnancov, ale aj samotných sudcov, nutnosť opakovaného prerozdelenia súdnych spisov, pozn.) zdôrazňuje, že od účastníkov konania obracajúcich

sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu spôsobené zlou organizáciou práce či jeho nedostatočným personálnym obsadením. Ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020).

18. Po zhodnotení všetkých okolností ústavný súd dospel v danom prípade k záveru, že napadnuté konanie trpí prietahmi. Prietahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu, a to najmä v dôsledku jeho opakovanej nečinnosti, ako aj nie dostatočne efektívnej činnosti. Okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia sporu. Zároveň však ústavný súd zdôrazňuje, že v čase vydania tohto nálezu už bolo vo veci meritórne (aj keď neprávoplatne, pozn.) rozhodnuté rozsudkom okresného súdu, a to len mesiac po podaní ústavnej sťažnosti (uvedené ústavný súd zohľadnil aj pri sťažovateľom uplatňovanom primeranom finančnom zadosťučinení, pozn.).

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

20. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti obmedzil svoj návrh na vyslovenie porušenia ním označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru na konanie pred okresným súdom. Zároveň v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí rozhodnutia o porušení označených práv prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti už bolo okresným súdom vydané meritórne (aj keď neprávoplatné, pozn.) rozhodnutie vo veci – rozsudok okresného súdu a spisový materiál v predmetnej veci sa nachádza na krajskom súde, ktorý ako odvolací súd rozhoduje o podanom opravnom prostriedku proti nemu, ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

21. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ požadoval priznanie zadosťučinenia vo výške 4 000 eur. Uvedené odôvodňoval primárne poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania bez vydania meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie, pričom poukázal aj na samotný predmet napadnutého konania a jeho význam pre sťažovateľa.

22. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľovi v okolnostiach danej veci nepriznal. Vychádzal pritom z toho, že sám sťažovateľ nezanedbateľnou mierou prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania, keď na základe jeho žiadosti došlo opakovane k odročeniu pojednávania, navyše aj ústavnú sťažnosť podal len tesne pred vydaním meritórneho (aj keď neprávoplatného, pozn.) rozhodnutia vo veci, navyše keď bolo zrejmé, že bude vo veci rozhodnuté rozsudkom (ako to vyplýva z vyjadrenia zákonnej sudkyne, pozn.). Zároveň v tejto súvislosti ústavný súd, vychádzajúc aj z poznatkov z vlastnej rozhodovacej činnosti, a to počtu podaní sťažovateľa adresovaných ústavnému súdu, ktorých je v súhrne (evidovaných od roku 2010 až do súčasnosti, pozn.) už viac ako 200, nemohol nechať bez povšimnutia, že takýto postup sťažovateľa sa javí ako účelové využívanie procesných práv v záujme dosiahnutia vyslovenia porušenia ním označených práv a následného priznania finančného zadosťučinenia. Takýto postup sťažovateľa podľa posúdenia ústavného súdu už hraničí so samotným zneužívaním práva. Vzhľadom na všetko uvedené tak v danom prípade stačí konštatovanie porušenia jeho práv (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 410,26 eur (bod 2 výroku nálezu).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Celkovo tak sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov v sume 410,26 eur. Podanie právnej zástupkyne sťažovateľa ústavnému súdu doručené 16. decembra 2022 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie, v ktorom by boli uvedené akékoľvek relevantné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej, preto odmenu zaň nepriznal.

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu